

תשובה: רב יוסף מוקי לה — מעמיד אותה [את הברייתא] בבריא ששלח [ולא בשכיב מרע].

”וקיימא לן מצוה לקיים דברי המת”. אם כן גם ר' שמעון הנשיא מדבר באופן שמת המשלח⁽⁵⁵⁾.

מקשה הגמרא: והא — והרי — רבי שמעון הנשיא ליורשי משלח קאמר! ומשמע, שלאחר ששלח, מת.

ומיישבת: תני — שנה בברייתא — בדברי ר' שמעון ”יחזרו למשלח”. ואל תשנה ”ליורשי המשלח”, משום שלא מדובר במת.

הדרן עלך פרק המביא קמא

אף במקום שהמקבל מת לפני הנותן, היינו לדעת היש אומרים בברייתא. אך לדעת רבי יהודה הנשיא אינו מועיל, כמו שכותב המהרש”א בפירוש על דברי התוספות, ראה שם].
ואפשר לתרץ, שלגמרא לא היה נוח להעמיד בצירור זה, משום שלפי זה לא יובנו דברי רבי יהודה הנשיא בשם רבי מאיר, שמצוה לקיים דברי המת. שהרי המקבל לא זכה כלל במתנה. ולומר, שרק רבי שמעון מדבר בצירור כזה [שהמקבל מת לפני הנותן], ולא שאר התנאים, זהו דוחק. כי לא מסתבר להעמיד דברי התנאים שנשנו באותה ברייתא באופנים שונים.

55. ראה בהגהות מלא הרועים שמקשה, מדוע פשוט לגמרא שמצוה לקיים דברי המת. והרי אפשר לתרץ שמדובר באופן שהמקבל מת לפני הנותן. אשר במקרה כזה אין אומרים מצוה לקיים דברי המת, כמבואר בתוספות (דיבור המתחיל: ורבי יהודה הנשיא).
ועוד, מוסיף המלא הרועים ומעיר, אם מעמידים כן, שהמקבל מת לפני הנותן. אם כן, אין צורך לומר שרב יוסף מעמיד בבריא. כי גם הדין של ”דברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין דמו”, לא יועיל במקרה כזה. [ומה שאומרים התוספות שדברי שכיב מרע נחשבינן כמסורין,